

փորուրար, երկու բաղաձան, մի շապիկ, մի գօտի եւ մի ուրար (Սարկաւազի) նուիրեց Ս. Տաճարի Մայր Աթոռոյս Էջմիածնի, որոյ Համար Ամսագրոյս միջոցաւ եւս խորին շնորհակալութիւն կմտուցանեմք յիշեալ բարեպաշտ իշխանին:

Մ Ի Խ Ա Ձ .

Շուշեցի բարեպաշտուհի այրի Սահամ Նիկողայոսեան Խաչատրեանց՝ յանուն եւ ի յիշատակ Հանգուցեալ առն խրոյ Աղապապայ Առաքելեան Խաչատրեանց՝ արծաթեայ ոսկեգօծ մի Խաչ նուիրեց Ս. Տաճարի Մայր Աթոռոյս, որոյ Համար Հրապարակաւ շնորհակալութիւն կյայտենեմք՝ գովելով յիշեալ այրւոյն բարեպաշտութիւնը եւ իղձը՝ որով անհարազատ ձեռքերէն ազատուած Հնաշէն եւ ըստ բաւականին ճարտարահիւս յիշեալ Խաչը (կոթը միայն նոր է) անկորուստ էր պահել եւ ընծայեց Ս. Էջմիածնի:

ԴԱՄԲԱՆԱԿԱՆ .

Հետագայ դամբանական ճառը Հրատարակել խնդրուած է:

(Ի հանդէպ պարտաւորութեան հետեւեալ թուականներու վերաբերեալ 19 փետրուարի 1878 -ին, առաջինը է հանդէսագրութեան 25 փետրուարին:)

Այսօր Հայաստանեայց սուրբ Եկեղեցին կատարեց իւր քաջագործ պաշտպանաց սրբոց Վարդանանց 1056 վկայից հանդիսաւոր յիշատակը: Եւ մինչ սուրբ պարտք էր համարում բարեմաղթել

հանդիստ հոգւոյ քաջագործի անձանց որք նոյն պատերազմի մէջ քաջութեան անուն ժառանգեցին, եւ անս մի փոքր տեսարան է ներկայացնում մեզ սուրբ Եկեղեցին, ուստի աղաչեմ քրիստոսաւեր տիրազգեաց հանդիսականք, թող տուէր ինձ հանգուցեայ դագաղի վերայ ասել մի քանի խօսք:

Մի երկելի հոգեբան՝ մարդու կեանքը նմանեցնում է մի դառն բաժակի՝ որոյ եօթանասուն մասի երեքը միայն է քաղցր օշարակ: Այս ինքն մինչեւ հասուն ծերութիւնը՝ որ եօթանասուն տարի հազիւ կլինի եւ աւելին ինչպէս բաղմամբով մարգարէն վկայում է, բոլորովին ցաւօր է եւ հեծութեամբ, հազիւ մարդոյ այդքան երկար կեանքի մէջ հաջուելով բոլոր ուրախ եւ երջանիկ օրերը՝ երեք տարի է լինում: Ինչ է արդեօք մեր կեանքի մնացեալ օրերը, հազարաւոր ցաւոց, վշտաց, տանջանաց, տառապանաց, սիրելիաց կորստեան եւ այլ բաղմամբակ թշուառութեանց խառնուրդով լցուած դառն բաժակ, որոյ յատկումն զրուած է մի սոսկալի բառ՝ մահ:

Բայց եւ այնպէս, ոչ ամենայն մարդոյ վիճակեալ է այդ դառն բաժակի մինչեւ վերջին կամիլը վայելի: Ոմանք մի օրական ծաղիկ նման առաջին կամիլը միայն ճաշակելով թառամում են: Կեանք ծաղկաւէտ հասակի մէջ զերեզմանի խաւարային զուրբ են դուրում: Եւ սակաւ ոմանք մինչեւ վերջին մրուրը բամբակով ծիրանում են: Այս շատ անգամ տեսնում ենք, որ քիչ մարդիկ ծերութեամբ են մեռանում եւ շատերը, ինչպէս այս հանդուցեալը, հիւսնութեամբ եւ ցաւօր կեանքի կէս ճանապարհումը:

Մահը յաւիտենական օրինաց անջնջելի դատաւինքն է՝ որ Արարիչը անկապապտ ծայրով որոտաց « Հող էիր եւ ի հող դարձցիս »:

Եղան աշխարհիս մէջ իմաստուն եւ հանճարեղ մարդիկ, աշխարհասացտ փառաւոր թաղաւորներ, որոց համար ոչ երկինքը եւ ոչ քաղը խնայեցին հանճար, թագ, դայիսոն, իշխանութիւն, պատիւ, հարստութիւն, անուն, զկեցեկութիւն, քաջութիւն, մէկ խօսքով ամենայն վայելչութիւն ինչ որ աշխարհումս գտնուում է եւ որոց վայելողաց անուանում ենք քաղաւոր եւ երջանիկ մարդիկ: Բայց եմէ մոռնեմ նոցա սրտի մէջ, նոցա հոյակապ սրբաւորների մէջ, ոչինչ բաւականութիւն չեմ տեսնում: